



LANG LEVE HET ZAMBIAANSE KIND

Nieuwsbrief 44, september 2018

(geschreven door Hans Konig)

Vakantie in Zambia

De datum van 11 juli 2018 stond allang in onze agenda's als zeer bijzonder aangeduid. Na 8 jaar zouden wij weer naar ons geliefde Zambia op vakantie gaan. De voorbereiding is intensief. Auto huren, slaappleatsen reserveren, haalbare dag routes uitstippelen, medicijnen en vaccinaties, tickets, etc. moeten allemaal geregeld worden. Maar als de langverwachte datum er dan eindelijk is, is het genoeg des te groter.

Het is uiteindelijk een zeer geslaagde reis geworden. Dorien, Maaïke, Marleen en ik mochten deze fantastische reis beleven. Onze jongens bleven achter met andere uitdagingen voor hun vakanties. Wij kwamen aan in Dar es Salaam (Tanzania). Daar stond een gereserveerde Toyota Landcruiser klaar voor ons. In etappes, met prachtige tussenstops voor safari, warm waterbronnen, en andere mooie plekken, zijn wij naar Zambia gereden. Zambia was natuurlijk ons hoofddoel. Wij wilden



onze projecten, gefinancierd door de u bekende stichting Lang Leve het Zambiaanse kind, met eigen ogen zien om te kunnen beoordelen of het gedoneerde geld nog altijd naar onze verwachtingen en wensen wordt besteed.



Ook wilden wij Mpika weer eens zien en vooral de vrienden die daar nog altijd zijn. Vrienden die zo'n diepe betekenis voor ons hebben. En Mpika was inderdaad weer fantastisch. Van de toch wel vele vrienden die wij in de

jaren '90 hadden, toen wij er woonden, zijn er uiteindelijk nog maar twee over.

Maar wel heel bijzondere mensen voor ons. Met hun families zijn wij die dagen opgetrokken met als hoogtepunt uit eten in een restaurant. Tjee, wat een feest.



Maar ook de vele bijzondere plekjes in Mpika, waar zo vele herinneringen aan zitten, waren fantastisch om te zien, zoals de kantoren waar Marleen haar organisatie in heeft opgezet, de squash baan (weliswaar totaal vervallen), de winkels, de watervallen en vooral de huizen waar wij hebben gewoond. Vele mooie en ook emotionele momenten.

Verder was deze vakantie weer een echt “deja vu” met het Afrika wat wij zo intens hebben beleefd. Vele moeilijkheden, armoede, vage afspraken, mooie natuur, heel erg slechte wegen, avontuur, lieve mensen en een gevoel van vrijheid, waren ook deze vakantie weer volop aanwezig, net als vroeger. Iedereen die Afrika (Zambia) kent, weet wat ik bedoel. En speciaal voor deze reis: ongelooflijk veel autopech. Maar het kwam altijd weer goed!



Zoals gezegd, het bezoeken van onze projecten was een belangrijk onderdeel van onze vakantie. Ondanks onvoorstelbare vertraging bij de grens en over een onvoorstelbare slechte weg kwamen wij aan in Isoka en werden op de afslag van de grote weg keurig opgehaald door Mary, de projectleider van ons schoolproject, en haar man Andrew. Voor hun vanzelfsprekend werden wij als gast verwacht in hun eigen huis. Zij schikten wel wat in. Heel aardig en gastvrij. Dus gedurende de eerste avond kregen wij al veel informatie. De volgende

dag gingen wij naar de school. Degenen die deze nieuwsbrief regelmatig lezen, weten dat deze school er is om kansloze, uit het reguliere schoolsysteem uitgevallen kinderen de kans tot toegang tot onderwijs te geven. Meestal gaat het hier om kinderen die op straat leefden en waar de ouders, indien aanwezig, geen geld hebben om hun kinderen naar school te sturen. De



school start om 7.30u en duurt tot 11.30u. Veel van deze kinderen helpen hun families in de middag dan met inkomens genererende activiteiten.



Nu krijgen deze kinderen de kans om naar dit schooltje te gaan. Het kost niets en er is geen uniform nodig. Het betreft hier twee klassen. In de eerste klas zaten de kleintjes. Wij werden als een superattractie in deze klas opgevoerd. Zij waren net bezig met rekenen. De kinderen riepen om het hardst “goedemorgen”. De leraar verwelkomde ons en ging na een inleidend verhaaltje verder met zijn les. Maar die les kan hij beter over doen. De kinderen staarden onze met open mond aan. Opletten deden ze in ieder geval niet. De klas was overvol. De bankjes en stoeltjes waren er wel maar lieten toch wel wat te wensen over. Schriftjes werden gedeeld. Kortom; het zou veel beter kunnen en moeten. Maar het was toch super en vele malen beter dan niets.

In de volgende klas zaten wat oudere leerlingen. Zij kregen net aardrijkskunde les. Zij leerden over de grote rivieren in Zambia. Ook hier was de opwindning weer groot. Grappig was dat als de leraar iets vroeg aan de klas over een rivier en het goede antwoord werd gegeven door een leerling, de andere leerlingen luid gingen klappen uit bewondering. Aan het eind van onze bezoek aan deze klas mocht ik ook nog iets zeggen, op uitnodiging van de leraar. Ik besloot aan te haken bij de aardrijkskunde les en tekenende waar Nederland lag t.o.v. Zambia en dat, als ze goed hun best zouden

doen op school, zij er dan misschien ooit op bezoek kunnen. Dus met de verdere motivatie zal het we goed zitten...



In de pauze gingen de kinderen niet voetballen of iets dergelijks, wat ze normaal wel doen. Nee, zij bleven om ons heen staan. Niets wilden ze missen

van deze sensatie. Een paar van de leerlingen en ook de twee leraren hebben wij een paar vragen gesteld. Leuk om de mooie toekomstdromen te horen van deze kinderen. Ze wilden soldaat, leraar, verpleegster, of politieman worden. Dezelfde dromen als onze Nederlandse kinderen van die leeftijd. Wat zou het mooi zijn wanneer deze kinderen hun droom waar weten te maken en dat u en wij kunnen zeggen dat dat mede komt doordat onze geregelde donaties dat mogelijk hebben gemaakt. Al zou het nog veel beter kunnen. Iets om naar te streven. Ook de twee leraren waren ambitieuze en gemotiveerde mensen. Inspirerend. Een succes wat voor een groot deel zeker te danken is aan Mary, de projectleider.

Het grote succes van dit schoolproject is tevens de grote zorg van Mary. Steeds meer kinderen lukt het om vanuit deze school in het reguliere onderwijs in te stromen. Dat is nu precies te bedoeling en zo verschrikkelijk mooi. Het project wil deze kinderen financieel steunen om deze doorstroom mogelijk te maken. Voor de lagere school gaat dit nog wel. Het schooluniform en de schoolbenodigdheden kosten ca. € 20,- per leerling. Maar de kinderen die naar de middelbare school gaan hebben veel meer financiële steun nodig. Schoolgeld, uniform, schoolbenodigdheden, schoenen kosten ca. € 185,- per jaar. Het project kan niet alle

kinderen financieren. Dat doet pijn om te horen, want het betekent zoveel voor deze kinderen. Mary is hard op zoek naar meer donoren dan alleen de stichting Lang Leve het Zambiaanse Kind.

Een hele dikke voldoende, wat ons betreft, voor dit project! Je zou zo graag nog veel meer doen!

De volgende dag zijn wij naar Chinsali gegaan. Op bezoek bij het transit/weeshuis, wat wij nu alweer heel veel jaren financieel ondersteunen met uw geld via de stichting Lang Leve het Zambiaanse Kind. Alweer enige jaren staat dit huis onder de verantwoordelijkheid van de Mexicaanse Cecy, aangesloten bij de *Association of Lay Missionaries*. Wij hadden Cecy natuurlijk al wel ontelbare keren ge-appt en gemaïld, maar nog niet eerder persoonlijk ontmoet. Dat viel niet tegen. Wat een hartelijke, toegewijde, enthousiaste vrouw. In het weeshuis bleek zij ook bij de kindertjes onvoorstelbaar geliefd. De kinderen kropen direct naar haar toe om te stoeien, te



knuffelen en vooral om nooit meer los te laten. Maar ook bij de verzorgsters, die zelf ook allemaal een goede indruk maakten, was Cecy geliefd. Goed om te zien. Een belangrijke voorwaarde voor succes. In het huis zijn momenteel maar zes kinderen. Daarnaast zijn twee kinderen op proef teruggeplaatst bij familie en worden nog goed in de gaten gehouden. Er zijn zo weinig kinderen omdat

recent zeven kinderen zijn terug geplaatst bij familie. De oudste van de kinderen is Josephat. Hij is net 4 jaar geworden en gaat overdag naar een kleuterschool om wat met leeftijdgenootjes te kunnen optrekken. Hij zou kunnen worden terug geplaatst bij familie ware het niet dat de moeder recentelijk is overleden aan TBC en niemand hem meer komt opzoeken. Het is ook niet gelukt om deze familie te traceren. Een top jochie! Dorien en Maaike hadden ook zo hun favoriet. Zie de foto's. Het had weinig gescheeld of er hadden twee tickets naar Nederland extra geboekt moeten worden. Een heel verdrietig kind is Sampa. Er



mankeerde aanvankelijk niets aan hem totdat een hersenvliesontsteking zijn gezondheid en toekomst verwoestte. Hij blijft heel erg achter in groei. Niemand weet of hij eigenlijk wel kan zien en horen. En dan heeft hij ook nog een hartafwijking. Zo verdrietig! Het doet wel goed om te zien hoe de verzorgsters hem verzorgen. Dat te zien geeft tranen in de ogen.



En of de leiding van dit weeshuis al niet uitdagend genoeg is, is er immer een gevecht met de bureaucratische overheid. Nu was er gewoon weer een stuk grond

afgepakt omdat de weg verbreed moest worden. Het gevecht om compensatie gaat door, maar wordt vast verloren. Jammer!

Dat het kippenproject nog steeds goed draait, konden we ook zien. Toevallig net op de dag dat wij er waren kwamen 180 eendagskuikens aan. Deze kuikens worden in 6 weken grootgebracht, om



vervolgens volgroeid, met winst door verkocht te worden. Dankzij het startkapitaaltje dat ze van onze Stichting hebben gekregen, is deze inkomen generende activiteit nog altijd gaande.

Ook Chinsali verdient een hele dikke voldoende. Het is zo mooi om te zien en te weten dat wij met zijn allen hier een belangrijk steentje aan bijdragen.

Er bestaat geen twijfel dat jullie geld heel erg goed terecht komt. Na dit bezoek zijn wij, zo mogelijk, nog meer gemotiveerd. U hopelijk ook!



Stichting 'LANG LEVE HET ZAMBIAANSE KIND'

Leonard Roggeveenstraat 49, 6708 SL Wageningen
 hetzambiaansekind@planet.nl; www.langlevehetzambiaansekind.nl
 IBAN: NL25 RABO 0397 0726 94